

A woman in a red dress and black high heels is sitting on a wooden staircase. She is holding a black high-heeled shoe in her hand. The background is a wooden staircase with ornate balusters.

jane fallon

tegen
beter
weten
in

Van de
bestsellerschrijfster
van *Op de man af*

Jane Fallon

Tegen beter weten in

De Fontein

I

Wat Jen Masterson altijd al het liefst wilde, was een gewoon leven. Oké, dat was niet een heel spannende ambitie. Niet eentje die ze op school aan de beroepskeuzeadviseur zou hebben opgebiecht. Maar ze had hard gewerkt om haar doel te bereiken. Ze had de juiste keuzes gemaakt, flink geschaafd, haar plekje op de wereld zo vormgegeven dat hij perfect bij haar paste. Tenminste, grotendeels.

Al twintig jaar getrouwd met dezelfde man, Jason. Twee kinderen, Simone en Emily. Een baan in een hotel met een klein snuffe status en verantwoordelijkheid – niet zo veel dat ze ervan wakker lag, maar net genoeg om haar het gevoel te geven dat ze haar volwassen leven en universitaire opleiding niet helemaal had verspild. Tenminste, bij daglicht. En zolang niemand haar recht in de ogen keek. Haar schoonouders woonden zes kilometer verderop, dus dat was behapbaar. Haar eigen moeder woonde goddank een stuk verder. Ze was gelukkig. En ze was bereid te vechten om dat zo te houden, als het moest.

Ze keek naar het leven van haar vriendinnen – vooral naar dat van haar beste vriendin en schoonzusje, Poppy – en telde haar zegeningen. Niet dat ze vond dat ze het zoveel beter had getroffen dan een ander. Maar wat ze had, paste precies bij haar. Er waren absoluut verbeterpunten, maar je kon niet alles hebben, vond Jen. Je moest je concentreren op wat echt belangrijk was.

Ze wist om te beginnen dat ze er gemiddeld uitzag. Een meter eenenzestig, vlammend rood haar, een handvol sproeten. Als ze haar dag had, leek ze op Julianne Moore. Had ze een slechte dag, dan was ze meer Annie, uit de musical. Het magere had ze van haar moeder. Ze dacht altijd dat dat juist goed was. Tot de bladen op een dag vol stonden met borsten en heupen en allerlei andere dingen die Jen nu eenmaal niet in huis had, en ineens vond ze haar strijkplankplatte lijf zo kil en weinig aantrekkelijk.

Maar ze hield zich voor dat alles cyclisch was. Als ze geduld had,

zouden de wulpse dames weer aan het Atkinsdieet gaan en proberen om hun rondborstigheid weg te werken zodat ze in rechte jurkjes zouden passen.

Ondertussen verstopte ze in haar ondergoedlade een ruim assortiment ‘kipfilets’ in diverse vormen en maten, voor als een buste absoluut noodzakelijk was. Ze was altijd bang dat er eentje uit haar blouse zou vallen, of dat hij zou knappen als iemand er per ongeluk met een vork in zou prikken.

In werkelijkheid was Jen een stuk knapper dan ze dacht. Om nog maar te zwijgen over hoe slim, grappig en loyaal ze was. Een goede moeder, een liefhebbende echtgenote, een vriendin waar je op kon bouwen, een toegewijde collega. Een modelschoon dochter. (Qua dochter was ze maar zozo, maar daarover later meer.) Ze had veel sterke punten.

Er was geen enkele reden om aan te nemen dat alles binnenkort anders werd.

Maar dat werd het wel.

En eerlijk gezegd, zelfs al had ze het van tevoren geweten, dan nog had ze er geen controle over. Ze had helemaal niets kunnen doen om het te voorkomen.

Later zou ze zich realiseren hoe grappig het was – dat mensen zich zo lieten bedotten. En met ‘mensen’ doelde ze dan natuurlijk op zichzelf. Dat ze had gedacht dat ze zo’n perfect leven voor zichzelf had opgebouwd, terwijl ze in feite maar een rukwind verwijderd was van het instorten van dat leventje.

Trek de verkeerde kaart, geef het verkeerde Jenga-blokje een duwtje en alles om je heen valt in puin, hoe stevig de fundering ook was in jouw beleving.

Toen ze zag wat ze zag, wist Jen dat er een smet op het blazoen zat. Een kras in de glimmende lak. Wat ze niet begreep – en hoe moest ze dat ook begrijpen? – was dat dat eerste kleine scheurtje de druppels doorliet die uiteindelijk tot een dijkbreuk zouden leiden. Dat dat eerste fladderen van de vlindervleugels tot een tsunami zou leiden.

Natuurlijk had ze daar geen idee van. Als ze dat wel had gehad, zou ze de zaken misschien anders aangepakt hebben.

Dan had ze misschien een oogje dichtgeknepen, en net gedaan of ze het niet had gezien. Dan had ze misschien besloten dat het in feite haar zaken niet waren. Of nog beter, dan had ze zich omgedraaid op de halfhoge hakken van haar werkschoenen, en had ze zich snel uit de voeten gemaakt.

2

Jen keek op haar horloge. Nog drieënhalf uur te gaan voor haar dienst erop zat. Ze was pas halverwege de dag. Ze hield van haar werk, maar ook weer niet zó veel. Ze was liever waar dan ook, als het maar niet hier was.

Ze had zich omhooggewerkt – in de vijftien jaar nadat haar jongste, Emily, naar de crèche ging – tot receptiemanager in een klein, exclusief hotel in de Londense wijk die zich jaren tevreden had gesteld met de naam Fitzrovia, maar die zich nu opnieuw op de kaart probeerde te zetten (een tikje wanhopig, vond Jen) als Noho.

Het feit dat ze nu manager was, hield in dat ze iets meer geld verdiende, ook al deed ze vrijwel hetzelfde werk als altijd, met als enige verschil dat ze nu de baas mocht spelen over een paar anderen. Dat aspect vond ze eerlijk gezegd lang niet zo leuk als ze had gedacht. Ze bloosde als ze een lager geplaatste collega de les moest lezen omdat die te laat kwam, stotterde als ze iemand moest wijzen op zijn balie-manieren. Ze voelde zich niet helemaal senang onder het feit dat ze een van ‘hen’ was nadat ze jaren een van ‘ons’ was geweest.

Het Fitzrovia cultiveerde een duur imago. Flockbehang en donker hout. Grote moderne schilderijen van spannend, aanstormend (lees: goedkoop) schildertalent. Tenminste, ze stormden aan toen het hotel halverwege de jaren tachtig zijn deuren opende. Inmiddels waren ze uitgeraasd, voor zover Jen wist. Geen van de schilders had het gemaakt.

Een sculptuur met ijzeren uitsteeksels stond er trots bij in de receptie, en dreigde zo nu en dan een van de gasten te spiesen als die te dichtbij kwam staan. Het was wachten op een rechtszaak. Het bureau waar Jen haar dagen achter sleet was gemaakt van gehamerd, koperkleurig metaal. Soms, als iemand van het receptiepersoneel een slechte dag had, gaf die er een ram op met wat er maar voorhanden was. De nieuwe butsen vielen geen mens op.

De bar en het restaurant van het hotel trokken de mooie en niet

zo erg mooie mensen aan die werkten in de mediabedrijven en galerieën in de buurt, die vanuit Soho naar hier waren gelokt door lagere huren en de bohemienachtige sfeer. (Nepbohemiens, vond Jen altijd. Bohemiens met financiële middelen.) En af en toe kwam er een televisie- of filmster logeren die geen kamer had kunnen krijgen in The Charlotte Street, maar die geen zin had in de formele establishmentsfeer van The Dorchester of Claridge's.

Jen had nauwelijks contact met hen. Ze besteedde veel van haar tijd aan hun personal assistants, hun managers, de assistenten van hun managers en zelfs de assistenten van die assistenten. Ze had ooit zaken gedaan met een derdegraads assistent. De assistent van de assistent van de assistent. Zo belangrijk was zij dus: ze moest het hulpje van het hulpje van het hulpje helpen.

Los van dat handjevol beroemdheden, bestond de clientèle van het hotel voornamelijk uit goeude toeristen en trouwe vaste gasten die The Fitzrovia als hun thuishaven hadden uitgekozen als ze voor zaken in Londen moesten zijn. Het was een gezellig hotel met maar eenendertig kamers. Klein genoeg om aan de individuele wensen van de gasten tegemoet te kunnen komen. Groot genoeg om op te vallen.

'Nog plannen voor het weekend?' Haar collega, die luisterde naar de fantasierijke naam Neil McNeil, en die de receptie met haar be-mande, stelde zijn gebruikelijke vrijdagvraag.

'Gezin,' antwoordde Jen als altijd.

'Mijn vrouw zegt altijd dat gezinnen die samen spelen, meer samen delen...'

Jen mocht Neil best, en werkte al jaren met hem, maar de helft van wat hij zei begon met: 'Mijn vrouw zegt altijd...'. Het leek net of hij, als jij aan het woord was, luisterde tot het moment waarop hij weer een van de wijsheden van zijn vrouw kon spuien. Jen was wel-eens bang dat ze, als ze Neils vrouw ooit zou ontmoeten, er uit zou flappen: 'Zou je alsjeblieft kunnen ophouden met dat betweterige gedoe?'

Het meeste fulltime personeel werkte al zo lang in het hotel dat het net familie was. Familie van het disfunctionele soort. Het soort dat je wel moet zien, maar waarvan je hoopt dat ze zichzelf niet uit-nodigen voor het kerstdiner. Jen, Neil en medereceptioniste Judy

Sampson werkten al bijna twaalf jaar samen. De *general manager*, David, vertelde hun al acht jaar wat ze moesten doen. Het gerucht ging dat Margaret van *housekeeping* al vanaf dag één, in 1985, in The Fitzrovia werkte. Niemand wist of dat gerucht klopte, want Margaret was de bitch van het hotel en een gesprek met haar aanknopen hield in dat je urenlang valse schimpscheuten moest aanhoren over je collega's. Daar hadden maar weinig mensen trek in.

Volgens diezelfde geruchtenmachine had het hotel vroeger twee keer zoveel personeel als nu: een *guest liaison manager*, een *events organizer*, een conciërge die aan een bureau tegenover de receptiebalie zat. Dat waren de dagen waarin The Fitzrovia nog hoopte mee te kunnen komen met de grote jongens. De grote jongens hadden duidelijk gewonnen. The Fitzrovia had bezuinigd en berustte in zijn status van klein, chic hotel. Jen was er blij mee. Ze hield van de intieme sfeer en het feit dat ze aandacht aan details konden besteden.

Deze baan paste prima bij Jen. Ze kon haar diensten altijd plooiën om de behoeften van haar gezin. Ze probeerde te bedenken wat ze nog moest kopen voor het avondeten. Dat deed ze vaak als Neil tegen haar aan het praten was. Dan plande ze een heel recept in haar hoofd, gevolgd door een boodschappenlijstje, terwijl hij haar een anekdote vertelde. Ze verstond de kunst van het glimlachen en knikken op het juiste moment, terwijl het enige waar ze aan dacht was: zalm of kip? Aardappelpuree of rijst?

‘...en weet je wat het is, het maakt niet uit. Tenminste, niet echt.’

Ze had het staartje van Neils gedachtegang opgevangen en had geen idee waar hij het over had. ‘Eh... nee, dat denk ik ook niet.’

‘Dat zei ik. Maar wel ongelofelijk, toch?’

‘Ongelofelijk.’ Jen knikte in het wilde weg terwijl ze nog eens een steelse blik op haar horloge wierp.

Toen Jen zaterdagochtend vroeg wakker werd, gunde ze zichzelf de fantasie dat ze zich weer uit bed moest slepen en zich dadelijk zou staan te vernikkelen bij de bushalte, om vervolgens om te rollen en nog een paar heerlijke uurtjes te kunnen blijven liggen. Jason lag diep in slaap op zijn zij. Ze kroop tegen zijn warme rug en legde haar arm over zijn buik. Dit was haar favoriete moment van de week. Ze kon zich niet voorstellen dat iemand dat niet met haar eens zou zijn.

Was er iemand die als je het hem zou vragen, zou antwoorden: ‘Maandagochtend om negen uur ben ik het gelukkigst. Als de hele week nog voor me ligt?’ Ja, misschien als je matrassentester was, of als je Ben en Jerry adviseerde welke smaakcombinatie het lekkerste ijs opleverde.

Vijf minuten later realiseerde ze zich dat ze niet meer in slaap kwam. Het voelde vreemd, de wetenschap dat allebei de meisjes niet thuis waren. Dat was natuurlijk al veel vaker voorgekomen – in het weekend logeerden ze vaak bij vriendinnetjes – maar het was de gedachte dat geen van beiden snel weer thuis zou komen, die alles anders maakte. Emily was een week geleden naar Leeds University vertrokken. Ze had er zin in, maar moest toch huilen. Twee jaar eerder was Simone naar Durham vertrokken. En Jen wist dat ze daaraan moest wennen. Ze probeerde het als een kans te zien, een avontuur, een nieuw hoofdstuk. Ze probeerde haar angst dat het leven nooit meer hetzelfde werd de kop in te drukken. Dat ze niet precies meer wist wie Jason en zij samen waren, nu ze weer de helft van een stel waren in plaats van papa en mama. De tijd zou het uitwijken.

Niet dat ze sinds Simone uit huis was zo vaak dingen hadden gedaan met z’n drieën. Emily had meestal iets te doen waar ze haar ouders niet bij nodig had. Maar toch, de wetenschap dat ze maar een metrorit verderop was, dat ze elk moment weer binnen kon stappen – al was het maar om zich te verkleden en meteen weer weg te gaan – had hun leven een kader gegeven. Zij waren ouders. Dat was hun taak. Ze hingen rond in de periferie van het leven van hun opgroeiende kinderen, klaar om te hulp te schieten en dingen te doen die je als ouder doet. Wachten tot ze je nodig hebben.

Jen was stilletjes blij dat ze de rest van de familie nog om zich heen hadden. Jasons ouders, zijn twee zusjes, Poppy en Jessie. Poppy’s dochter, Jessies man. Ze waren een eenheid, een clan, zo close als een familie kon zijn zonder dat het te veel weg kreeg van een glibberige film-van-de-week. Ze vonden het leuk om bij elkaar te zijn, en spraken dan ook zo vaak mogelijk af. Haar meisjes zouden voortaan minder vaak het huis in- en uitkomen. Dat was het enige verschil.

Dit weekend was afleiding de enige oplossing. Het had geen zin om thuis te blijven rondhangen en zich af te vragen wat ze met zichzelf moesten beginnen, wachtend bij de telefoon tot Simone of

Emily zou bellen, als een trouwe hond smachtend op het graf van zijn baasje. Wat ze nodig hadden was een plan, afleiding, een rookgordijn zodat ze konden doen alsof er niets veranderd was. Ze gingen gewoon een dagje weg zonder hun dochters. Niets aan de hand. Het was heus niet leeg en zielloos nu de meisjes allebei weg waren. Ik ben echt niet bang dat ik niet weet wie we zijn zonder hen.

Jen dacht meteen aan Poppy, Jasons middelste zusje en haar beste vriendin. Ze konden lunchen, vast wat kerstinkopen doen in Richmond (wat wel heel vroeg in het jaar was, zelfs voor een vrouw die al haar cadeaus graag in huis had voor alle anderen er nog aan moesten beginnen), en een wandeling maken langs de rivier, als het mooi weer was. Tegen de tijd dat Jason wakker werd, een halfuur later, had ze zijn hele dag al vol gepland, als de overijverige moeder van een hoogbegaafd kind.

3

Poppy wikkelde de sjaal van haar hals om hem vervolgens steviger om te slaan. Het was een zonnige, maar bedrieglijk koude dag. De bladeren verlieten de bomen al, en ze schopten ze op onder het lopen. Jason liep vooruit met Poppy's vierjarige dochter Maisie, en wees naar eendjes en bootjes terwijl hij af en toe haar hand of capuchon vastpakte als ze te dicht bij de oever van de rivier kwam.

'Krijg ik een snor?' vroeg Poppy zomaar ineens.

'Laat eens zien?'

Poppy hield haar gezicht vlak bij dat van Jen, en Jen kneep haar ogen tot spleetjes om de bovenlip van haar schoonzusje te inspecteren.

'Nee. Ik bedoel, iedereen heeft daar haar. Jij ook, maar het is blond. Het zou me nooit overgefallen zijn als jij er niet over begonnen was.'

'Shit. Dat moet dan ook op mijn lijstje van dingen die ik moet laten waxen.'

Jen schoot in de lach. 'Je ziet er niks van. Ik had er niks van moeten zeggen.'

'Nee. Jij bent de enige die me altijd de waarheid zegt.'

'Oké, en ik?'

Poppy keek haar aan. 'Kan ik niet zien. Ik heb een bril nodig.'

Ze liepen even in stilte door.

'Je zat vanochtend zeker naar Jason te kijken en toen dacht je: wat moeten we met de rest van ons leven nu de meisjes uit huis zijn?'

'Heks.'

'Het is een syndroom. Ik heb erover gelezen.'

Het leek misschien niet ideaal dat je beste vriendin ook je schoonzus was. Er hoorden waarschijnlijk allerlei dingen taboe te zijn, maar Jen en Poppy hadden een 'geen grenzen'-beleid dat hun essentieel leek, wilde hun vriendschap hun familieband kunnen overstijgen. Gelukkig was het huwelijk van Jen en Jason grotendeels dramavrij, zodat Poppy nog nooit partij had hoeven kiezen. Tot dusverre.

‘Het zal wel even tijd kosten voor we eraan gewend zijn,’ zei Jen. ‘Voor ons allebei.’

‘Ik durf te wedden dat je nog een baby neemt,’ zei Poppy grijnzend.

Jen trok een gezicht om te zeggen: echt niet! ‘We gaan alle dingen doen die niet konden met de kinderen erbij.’

‘Zoals?’

‘Geen idee. Seksen in het openbaar. Of we gaan aan de drugs. Wat doen mensen die hun handen vrij hebben eigenlijk zoal?’

‘Ik heb een kind van vier, dus dat moet je mij niet vragen.’

‘Misschien gaan we wel op reis of zo.’

‘Met de rugzak en op Birkenstocks, bedoel je? Dat zie ik niet zo voor me.’

‘Ik bedoelde meer zoiets als een keer lekker lang weg. Niks dappers. Fijne hotels en chartervliegtuigen.’

‘Kun je dat betalen?’

‘Nee.’

‘Als ik jou was, zou ik van de rust en vrede genieten. Lekker rondhangen zonder dat iemand je om een boterham vraagt, of een lift naar een of ander feest.’

Jen zuchtte. ‘We kunnen op Maisie passen wanneer je maar wil. Moet je Jason zien,’ zei ze, en ze wees naar Jason die zijn nichtje op zijn schouders had gezet en om de zoveel stappen theatraal deed alsof hij haar liet vallen. ‘Hij is in zijn element.’

Jason vond het ouderschap even heerlijk als Jen. Hij was gek op het gezinsleven. Het was een van de dingen die haar helemaal in het begin hadden aangetrokken – dat hij het zo fijn vond om bij zijn familie te zijn, en zijn wens om zelf ook vader te worden. Het vaderschap, had hij een keer tegen haar gezegd nadat Simone was geboren, gaf hem het gevoel dat hij een man was. Hij bracht het als een grapje, maar ze wist dat hij het wel degelijk meende. En hij was er ook goed in. Hij was er nog steeds goed in, bracht ze zichzelf in herinnering. Als hij tenminste de kans kreeg.

‘Mooi zo,’ zei Poppy lachend. ‘Dan krijg je haar elk weekend. Dan kunnen jullie de gouden jaren van jullie ouderschap nog eens herbeleven terwijl ik lol trap. Iedereen gelukkig.’

‘Nou ja, misschien niet wanneer je maar wil. Maar zo af en toe.’

‘Je hebt gewoon wat tijd nodig om te zien wie je bent zonder de

meiden om je heen. Jullie zijn nog steeds hun ouders. Alleen niet meer fulltime. Of klinkt dat te negatief? Je snapt wat ik bedoel.’

Jen keek haar aan. ‘Heb je weer in zo’n psychologieblaadje zitten bladeren in de wachtkamer van de dokter?’

Poppy lachte, veegde haar donkere haar (met roze strepen) uit haar gezicht en streek het achter haar oor. Zij en Jen scheelden maar een paar jaar – eenenveertig en drieënveertig – maar Poppy weigerde steevast om het oud worden ingetogen te accepteren. En ze kwam er nog mee weg ook. Ze leek cool en zorgeloos in plaats van niet goed snik en sneu, vond Jen. Allebei de zusjes van Jason zagen er jonger uit dan ze waren. Poppy omdat ze een relaxed, jeugdig imago had gecultiveerd, Jessie omdat ze altijd het verwendste jongste zusje uithing dat ze nu eenmaal was. Voor de balans had Jason al op jonge leeftijd de mantel van de verantwoordelijke, degelijke oudere broer aangetrokken – nog zo’n karaktertrek die Jen onweerstaanbaar had gevonden.

‘Nee. Maar ik kijk weleens naar dat ene kletsprogramma, *Loose Women*. Dat is hetzelfde.’

Jason draaide zich om, en Maisie zwaaide heen en weer op zijn schouders, als een zonnebloem.

‘Gaucho?’ riep hij, wijzend naar het restaurant verderop.

‘Ja, lekker!’ riep ze terug.

Tegen de tijd dat ze weer thuiskwamen, was het bijna donker en hadden ze nog net energie genoeg om met een bord op schoot te zappen tussen *Strictly Come Dancing* en *The X Factor*. Ze hadden kilometers gewandeld, halfhartig geshopt, geluncht en toen nog ergens koffie gedronken. Tegen tien uur zaten ze allebei op de bank te dommelen, en besloten ze om naar bed te gaan. Jen nestelde zich in de arm die Jason voor haar uitstak, en feliciteerde zichzelf met een geslaagde verspilde dag, voor ze in slaap viel.

Lees verder in *Tegen beter weten in*.

Eerste druk augustus 2014

Oorspronkelijke titel *Skeletons*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Books Ltd, Londen

Copyright © 2014 by Jane Fallon

The moral right of the author has been asserted

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Hans Gordijn, Baarn

Omslagbeeld *Benen*: © BigStock/Lev Dolgachov; *Trap*: © Dreamstime/Markku Vitikainen

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 325 1430 3

ISBN e-book 978 90 325 1431 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.